

Akademski glas

Urejujejo F. Petre, I. Pirkovič A, Stupica. — Izhaja vsak teden. Naročnina: akademiki 4, vsi drugi 5 Din mesečno. Čekovni račun: Ljubljana, št. 16.465.

Leto III.

V Ljubljani, 10. januarja 1935.

Štev. 1.

Slovenski teden

Odbor, ki je prevzel priprave, je med božičnimi prazniki počival, da so glasovi in prej živahni komentarji na univerzi nekoliko potihnili, pač pa je časopisje sprejelo prve vrste z zanimanjem in celo pestrimi komentarji.

Misel, ki je narekovala predlog za slovenski teden ob petnajstletnici ustanovitve univerze, je izšla iz pregleda dosedanjega dela univerze. Za organizacijo, utrditev in razmah znanstvenega dela 15 let ni dolga doba, toda ljubljanska univerza ima pokazati kljub temu zelo lepe uspehe, posebno še, ker je bilo delo večno ovirano z grozečimi redukcijami in ukinitvami in denarno zelo slabo podprto. Cela vrsta stalno izhajajočih znanstvenih revij, številne knjige in publikacije govore o intenzivnem delu univerzitetnih profesorjev, stalno rastoči dotok dijaštva na univerzo pa dokazuje njeno resnično potrebo. Pomen ljubljanske univerze je za našo kulturo in gospodarsko rast tako globok, da le težko pregledamo vse mnogotere vplive in vezi, s katerimi se prepleta z našim javnim življenjem. Ljubljana brez univerze bi bila gluho provincialno mesto. Od inteligentov, kolikor jih je doslej diplomiralo na ljubljanski univerzi, bi najbrže niti polovica ne dosegla akademske izobrazbe, če bi ne imeli univerze doma. Ostala polovica pa bi iznesla milijone narodnega premoženja.

Toda, ker je univerza mlada in so mnoge njene sile v razmahu bohotne mladostne tvornosti, so potrebni česti pregledi rasti in usmeritev. Univerzam s staro kulturo, vsem zakoreninjenim v tradiciji, niso potrebni univerzitetni tedni, dasi jih imajo. Pri njih narekuje izkušnja izbiro sredstev ter smeri dela, da izbijajo iz tradicije le zelo globoko doganjajoči in prodorni duhovi. Pri nas je to drugače. Pred dobrim desetletjem so bile dovolj velike težave, da se je mogla univerza po ustanovitvi tudi organizirati k mirnemu delu in da so bile za prvo silo zasedene vse stolice. Nivo znanstvenega dela šele raste, univerzitetni profesorji si bodo morali šele utrditi tisti svojevrstni in visoki položaj, ki ga imajo drugod v organizmu družbe univerzitetni profesorji. Univerza, prevzeta po splošno mednarodnem, posebno pa nemškem vzorcu, opravlja svojo funkcijo izročanja znanstvenih izsledkov in kulturnih pridobitev iz generacije v generacijo kot vse univerze sveta, toda tistih finih korenin, s katerimi je zvezana vsaka univerza, še z zemljo, na kateri stoji in z narodom, katerega vrh kulturne zgradbe predstavlja, še ni pognala. In zato je bila izrečena misel slovenskega tedna.

V začetku letnega semestra 1934/35 naj bi slovenski univerzitetni predavatelji o priliki 15-letnice univerze iz svojih strok izbrali posebno izrazite snovi, ki so v kakršnemkoli odnosu do kulturnih, gospodarskih ali socialnih vprašanj slovenskega teritorija ali ljudstva. Za večino strok na filozofski fakulteti ni to ničesar novega, ker je delo posameznih oddelkov itak stalno posvečeno problemom iz slovenske kulturne, slovstvene ali politične zgodovine oziroma sodobnosti. Tu bi bil potreben le primeren izbor in oblika, ki bi dala predavanjem vtis zaključene celote. Na oddelkih tujih jezikov ali slovstev pa naj bi se obravnavali njih odnos do slovenske kulture, jezika ali slovstva. Ti problemi so za nas velike važnosti, pa do danes skoro nenačeti. Bogato gradivo zadnjih let bo nudilo področje geografiji, prav tako prirodoslovju; svoj delež k razgledom slovenskega tedna pa bi mogla doprinesiti tudi filozofija, pedagogika in umetnostna zgodovina morda z orisom razvojnih smernic upodablja juče umetnosti na Slovenskem.

Drugačno in nekoliko težje je to vprašanje na juridični fakulteti, ker je večina predmetov splošnega značaja. Toda prav za vprašanja slovenske pravne zgodovine bi vladalo največje zanimanje spričo dejstva, da je bila v najnovejši dobi obširno raziskana in se nam o nji obeta prav letos knjižna izdaja. Dalje predstavljajo

biografije v SBL nekatere markantne slovenske pravniške preteklih dob, katerih pregled dela in splošni kulturni pomen bi segal po svoji važnosti celo preko okvirja juridične fakultete. Pri ostalih pravnih strokah bo potrebno šele iskanje in izbor tistih, ki bi se mogle nasloniti na pravna vprašanja, ki kakorkoli zadevajo posebnosti slovenskega življenja, saj tu ni ustvarjena še nikakva tradicija in je zato potrebno šele iskanje smernic. V kolikor so nam razmere znane, bi nas posebno zanimala vprašanja iz slovenske sociologije, mednarodnega pravnega položaja naših narodnih manjšin na Primorskem in Koroškem in slovenske ekonomske politike.

Največje važnosti pa bi bil slovenski teden za tehniško fakulteto. — Njeni instituti in oddelki so edini sposobni izvršiti naloge iz tehničnega in gospodarskega področja, ki bodo morale biti izvršene kot drugod tudi pri nas, pa privatna iniciativa ne bo sposobna, da bi jih izvedla. Delo tehniške fakultete bi moralo poleg tega, da vzgaja tehnični naraščaj, temeljiti predvsem na študiju in raziskavanju razmer, ki so dane iz slovenske zemlje.

Da povemo s primero. Institut za vodne zgradbe bi moral zbirati material in podatke, ki so nujno potrebni pri projektiranju vodnih zgradb: vodovodov, regulacij, melioracij in hidrocentral. Tu pridejo v poštev: vodne karte, merjenja vodnih množin, določitev plodnosti naših rek in vodotokov, propustnost tal, preiskave studencev, preiskave tal itd. Seveda je v ta namen potreben dobro opremljen laboratorij, za katerega so načrti že pripravljani. Kreditov žal še ni.

Drugo nič manj važno delo bi moral vršiti institut za ceste in železnice. Proučiti bi bilo tre-

ba naše prometno omrežje, zbrati podatke o frekvenci produktov in raziskati material za ceste, terenske prilike posameznih teritorijev itd.

Vsi ti problemi so izredne važnosti za vse slov. ljudstvo, univerza in banovina bi jih morali reševati skupno, kajti tu prizadevanje posameznikov ne zaleže skoro ničesar. Le široko zasnovano delo dobro organiziranih institutov, ki bi imeli v studentih dovolj delovnih sil, bi moglo preusmeriti današnjo prakso.

O vseh teh problemih pa žal tekom studija ne slišimo ničesar. In uprav namen slovenskega tedna je, da bi gg. profesorji vsaj opozorili studente na vse to delo, ki bo moralo biti prej ko slej opravljeno.

Kot v navedenih dveh primerih bi izdelali program tudi ostalim oddelkom na tehniki, elektrotehniki, montanističnem oddelku in ostalim, v kolikor njih usmeritve niso izrazito splošnega značaja.

Res je, da se v enem tednu ne da napraviti mnogo, pa četudi ima tako programatičen značaj, kot ga bo imel ob pravilni izvedbi slovenski teden. Toda probleme lahko nakažemo, ob letu pa naj bi pregledali, koliko je bilo v danih prilikah mogoče izvesti in se je res izvedlo. Slovenski teden bi moral postati tradicionalna prirediteljska ljubljanske univerze. Pogled nazaj in pogled naprej.

Enako naj bi si prilagodili program slovenskega tedna tudi ostali dve fakulteti, medicinska (n. pr. vprašanje splošne higijene itd.) in teološka.

Taka je bila zamisel slovenskega tedna, namenjenega notranji izgraditvi ljubljanske univerze. Akademski svet je sprejel predlog, ki je že dolgo visel v zraku, z nedeljenim odobravanjem. Sedaj ga spremlja z velikimi nadami: Praznik univerze.

Iz Akademske akcije

15. decembra je občni zbor akademske akcije za univerzitetno knjižnico priključil še akcijo za novo ljubljansko bolnico oziroma kliniko. Kolegi med fakultete, ki so vprašanje klinike sprožili, so svoj predlog podprli s tehtnimi argumenti. Ljubljanska bolnica je v primeru s številom pacientov premajhna. Razmere, ki vladajo v bolnici vsled premajhnega prostora, zahtevajo gradnjo nove moderne urejene bolnice. Nadalje je ljubljanska bolnica bolnica II. reda. Ker pa radi prenapoljenosti zagrebška klinika ne sprejema pacientov iz Slovenije, vrši že danes nekako »funkcijo« klinike. Treba je torej temu primerno opremiti in dotirati.

Kako stoji danes stvari? Vprašanje univerzitetne knjižnice čaka na potrditev fin. odbora in narodne skupščine. Novi fin. min. dr. Stojadinović je že predložil proračun, ki ga je sestavila prejšnja vlada, in v katerem je tudi naša postavka finančnemu odboru. Odbor A. A. je deloma že obvestil slovenske člane finančnega odbora o naši postavki v drž. proračunu in jih naprosil, da jo bodo v slučaju potrebe vehementno branili (izgleda pa, da bo šlo gladko). Okoli vprašanja klinike pa se suče mnogo stvari.

Kolegi medicinske fakultete so se lotili proučevanja zdravstvenega stanja Slovenije. — Ob božičnih praznikih je delo res nekoliko zastalo, ker nekateri arhivi za enkrat še niso dostopni.

Akcija pa se je lotila sledečih konkretnih nalog: 1. Treba se je odločiti za prostor, kjer bo nova bolnica oz. klinika stala. Mnenja o tem so različna. Obstoja že načrt, ki predvideva, da se bolnica razširi preko Ljubljani in da se podre št. Peterska kasarna. Druga misel je, naj se bolnica postavi ob Savi in zopet tretji, da se zgradi nova klinika nekje v sektorju med cesto v št. Vid in Podutikom. O tem bodo pač odločali strokovnjaki. Treba pa bo zbrati različna mnenja in razpisati o tem vprašanju anketo.

2. Vprašanje načrtov. Nujno bo, da se razpi-

še natečaj za načrte. Načrti morajo biti nato še odobreni od gradbenega ministrstva.

3. Nato pa pride na vrsto finančno vprašanje. — Kje dobiti denar? Prispevati bo morala nekaj občina (zemljišče), nekaj banovina, prav tako kot lansko leto, ko je šlo za univerzitetno knjižnico. Končno in predvsem pa je dolžna prispevati država, ki je dolžna skrbeti za zdravstvene institucije.

Odborniki Akademske akcije so naredili že nekaj obiskov pri g. primarijih ljubljanske bolnice, ki so vsi pozdravili našo akcijo in obljubili osebno pomoč.

Med vsemi obiski je pač najvažnejši obisk pri g. senatorju in ministru Iv. Hribarju, preds. odbora za postavitev spomenika kralju Aleksandru I. Kakor znano namerava ta odbor poleg likovnega spomenika postaviti še en izmed najnujnejših oddelkov bolnice t. j. radiološkega oziroma tuberkuloznega.

G. ministru smo razložili naš načrt in obljubil nam je pri našem delu vso pomoč. G. senator bo v odboru za postavitev spomenika o našem načrtu poročal. Sestavil se bo poseben odbor strokovnjakov, ki bo imel nalogo vsa ta vprašanja proučiti.

Akademska akcija izdeluje obširen referat, s konkretnimi predlogi, ki bo predložen temu odboru.

Predvsem se mora določiti kraj in narediti načrte. Klinika se bo gradila postopoma. Zidali se bodo najprej oni oddelki, ki so najbolj potrebni, pa naj bo to radiološki oddelk ali oddelk za tuberkulozo. Vendar se morajo vsa ta vprašanja obravnavati le z vidika celotne klinike.

Tako stoji stvari danes: Izgledi so za enkrat dobri in upamo, da bomo letos dosegli odobritev načrtov in si osigurali doma prispevke mestne občine in banovine in ob drugem proračunu skupno z odborom za postavitev spomenika naskočili Beograd.

Četrť milijona TOI

V decembru 1934 je Zbornica za trgovino, obrt in industrijo sklenila, da osnuje v Ljubljani **Obrtni muzej** in z njim počasti spomin pokojnega vladarja. Za ustanovitev je določila takoj prvi znesek 250.000 Din. Preračunano je, da bo stal muzej več milijonov. Dnevno časopisje je objavilo sklep in takoj prešlo mimo. Toda stvar ima dosti globlji pomen. Zato se moramo ob njej zaustaviti.

Sličnih muzejev je v zapadni in srednji Evropi že precej in nekateri izmed njih so za tujca vaba prvega reda. V novejšem času pa dobivajo obrtni in industrijski muzeji še večjo važnost, ki bo njih potrebo v bodočnosti silno dvignila. V muzejih so hranjeni vsi spomini, ki kažejo na razvoj obrti in v novejši dobi industrije. Na teh reliktih zgrajena zgodovina gospodarskega razvoja družbe vse iz dob, ko sta bila kmečki in meščanski stan pod popolno vladavo fevdalnega sistema pa do modernega industrijskega obrata, bo mnogo jasnejša in stvarnejša kot pa je zgodovina vladarjev. Še posebno pa velja to za slovensko zgodovino. Mi nismo nikdar imeli lastne državne tvorbe in vladarjev, zgodovina slovenskega ljudstva pa je nekaj čisto drugega kot pa zgodovina habsburških in drugih kraljev, ki so vladali pri nas. Ker tudi lastne fevdalne družbe nismo imeli, naš današnji meščanski sloj pa je po večini komaj v drugem ali tretjem kolenu, odkar je zapustil kmečko hišo, se bo dala ob produktih naših delavnih slojev, zbranih v obrtnem muzeju, šele pisati prava zgodovina Slovencev. Problem obrtnega muzeja je zato zelo dalekosežen. Predvsem si bomo mogli šele ob njegovih zbirkah ustvariti pravo sliko razvoja obrti na Slovenskem in iz njih spoznati strukturo življenja, kakor se je organično razvijalo do danes. Danes povdarja zgodovina svoj juridični aspekt in zanemarja tehničnega; šele pravilno razmerje med obema bo dalo oris razvoja družbe. Ekonomska zgodovina slovenske zemlje bo edina res prava domača zgodovina.

Na drugi strani pa bo obrtni muzej popolnoma preorientiral vzgojo naše obrtne mladine. Danes je zelo splošna, dobro urejeni obrtni muzej bo pokazal razvoj vsake izmed panog obrti in ob tej razvojni črti bo utrjena vrednost tradicije. Jasno izpričane izkušnje bodo vedno znova opozarjale na zablode neumestnih, naši zemlji, njeni strukturi in posebnostim vsiljenih tujih vzorov, ki se niso mogli udomačiti v preteklosti, kar daje misliti, da se tudi danes ne bodo. Ob rasti obrti v industrijo bo mladina spoznala duh tehnike in njeno dragoceno vrednost za družbo, seveda, če jo ta pravilno izkorišča. Današnja mla-

dina je v šoli in družbi vzgojena po zelo splošnih, po tujih šolah prevzetih smernicah, da ne zna vrednotiti stvari, ki so domače.

Ob tej priliki bi bilo umestno, da započne TOI akcijo, da si pridobi ostanke obrtniških izdelkov, priprav itd. v kolikor so se še ohranili po podstrešjih; po predmestjih in tudi na deželi bo najbrže ohranjenega dosti več kot v mestih. Tako bodo pridobljene davne in zgovorne prič-

Politična struktura evropskega dijaštva

Evropska politika, ki je že nekaj časa negotovo oscilirala okoli mrtve točke, je nenadoma našla možnosti, ki bi utegnile preokreniti celoten potek političnih dogajanj v nepričakovane divergence že v neposrednji bodočnosti. Teženje obeh latinskih sester Italije in Francije, po medsebojnem zblizanju zadobiva konkreten izraz v rimskih pogajanjih, ki se bodo po uspelem afriškem dogovoru verjetno razvijala naprej do novih rezultatov. Kakršenkoli bo že izid teh pogajanj je gotovo eno, da se bo morala Mala zveza v bodoče manj ozirati po visokih mednarodnih protektoratih in si sama iskati življenjskih poti.

Trenutno (rimsko) fazo evropske politike bi lahko označili kot rahljanje francoskega političnega bloka malih držav, med katerimi igrajo važno vlogo države Male zveze. Ta blok je predstavljal do danes nezlomljivo barijero nasproti silam revizionističnega teženja. Če pride do dejanskega ožjega sodelovanja Francije in Italije, pomenja to izolacijo Male zveze v boju z revizionizmom, kateremu se po zatrevanju Madžarske — ne bo revizionistični blok odpovedal niti v slučaju zblizanja Italije in Francije. Tako se je Mala antanta znašla v tem trenutku pred kompleksom novih vprašanj in novih vitalnih potreb.

Značilnost povojnih političnih sil je v dejstvu, da si te iščejo afirmacije v koordiniranih mladinskih gibanjih. Tako kaže povojno evropsko dijaštvo kot celota izrazito politično strukturo, ki se vsaj v grobih obrisih prilaga službeni mednarodni politični opredeljenosti. Tako je stala za francoskim političnim antirevizionističnim blokom mednarodna dijaška organizacija Confédération Internationale des Etudiants, ki je bila sicer od vsega početka izrazito internacionalna, vendar pa v kaj ozkih odnosih z Društvom narodov t. j. s francosko politično linijo. Prav iz tega razloga se je nemško nacionalsocijalistično dijaštvo, ki si je monopoliziralo vodstvo vsega nemškega dijaštva, pomišljalo priključiti tej mednarodni zvezi CIE in res so se dokončno raz-

naših nekoč cvetočih obrti: kovinarstva in tkalstva, dveh naših nekdanjih največjih eksportov, usnjarstva, kožuharstva, svečarstva in medicinarstva, lectarstva, rezbarstva, podobarstva itd.

Če bo TOI pospešila realizacijo, bo pridobila Ljubljani novo, važno kulturno institucijo. Menda je bil nekoč že rezerviran prostor za Obrtni muzej ob Tivoliju, na prostoru, kjer stoji danes gledališka baraka. Bila bi dobra sosesčina: muzej in NG. Parcela je last občine, ki bo imela na Obrtnem muzeju svoje velike interese.

bila pogajanja v Brüsselu že l. 1931. Nemci se opirajo na tezo, da je CIE že ob svoji ustanovitvi v Strassbourgu sprejela posebno klavzulo, ki izključuje včlanjenje nemškega dijaštva v CIE.

Iz teh razlogov je iskala (Deutsche Studentenschaft), ki je pod neposrednim nacionalsocijalističnim vodstvom vsedrjavne politike, lastnih od CIE oddvojenih poti, ki kažejo podvojeno politično aktivnost. Postala je centrum novih političnih dijaških mednarodnih pokretov, ki so se izoblikovala v zlasti značilni »Mednarodni dijaški ligi za novo preureditev Evrope« (Internationale Studentische Liga für Neugestaltung Europas). Tudi o tej politični kreaciji bomo še spregovorili. Njen značaj je po nemški formuli anti-kapitalističen (t. j. socijalističen), nacionalističen (v smislu ideologije ras) in revizionističen. V tej zadnji točki torej izrazito divergenten značaju CIE.

Važno vlogo v CIE igra zlasti »Dijaška mala zveza« (DMZ), ki predstavlja najmočnejši antirevizionistični element organizacije sploh. Saj je DMZ na svojih kongresih v Bukarešti in Beogradu organizirala kot peto stalno komisijo antirevizionistično, ki naj v bodoče paralizira vsa dijaška revizionistična gibanja v Srednji Evropi. Da so torej poleg kulturnih zlasti še politične vezi družile DMZ z CIE in opredeljevale njune medsebojne odnose, je jasno. Prav tako je pa tudi jasno, da ustvarja nova politična konstelacija, ki jo ustvarja rimski sestanek Lavala in Mussolinija, Dijaški mali zvezi nove probleme, katerih uspešna rešitev je nujno odvisna od notranje organizatorne konsolidacije DMZ. Verjetno je, da nove politične naloge DMZ ne bodo ostale brez vpliva tudi na njene kulturne naloge.

Kakšna morajo biti v bodoče pota DMZ? Kakor je težko dati na to vprašanje že danes odgovor, moremo podati vendar karakteristično njeno bodočo linijo, ki jo bo morala zasledovati: notranjo njeno utrditev, sodelovanje z vsem dijaštvom držav MZ, zlasti pa iskanje novih lastnih

Narodna galerija in akademska mladina

Narodna galerija je edinstvena kulturna ustanova v Sloveniji in v državi. Bila je osnovana l. 1918., ob zatonu svetovnega požara. Ustvarjena v naših skromnih prilikah z namenom, da »... naj zbere in ohrani najboljše umetnine vseh časov, kar jih je ustvaril slovenski genij, in naj razkrije vsemu svetu obstoj in bogastvo naše vpadljajajoče umetnosti«, kot utemeljuje oklic, publiciran ob snovanju NG.

Za sleherno kulturno ustanovo v Sloveniji je ob nastanku nešteto ovir in težav. V končni fazi se očituje zbirka NG kot zrel in smotreno urejen organizem; ni videti duševnih naporov za ostvarjenje čim vernejšega obličja naše likovne umetnosti v pričujoči zbirki, le oni, ki je bil sredi bojev za izluščenje jedra iz niča in kaosa v približno otipljivo obliko predstave o Narodni galeriji, ve zanje.

V zbirkah NG srečaš često znane obraze iz naših vrst, zanimanje je razveseljivo, vendar le-to ne zadošča, ne smemo ostati le slučajnostni ogledniki umetnin, zavestno si moramo svojili notranje lice naše likovne umetnosti. Studij strokovnih del, lastno doživljanje originalov in smotno vodstvo nas dovede k boljemu umevanju likovne umetnosti. Na originalih se nam izuri oko in veča se nam sigurnost presoje. Obiske v Narodni galeriji in muzeju oprimo z izleti v našo pokrajino, v naša mesta. Fiziognomijo arhitekturnega ustvarjanja moremo spoznati do dna le iz osebnega videnja. Prirodno nagnjenje do umetnosti in živ kontakt z njo ima za posledico intenzivneje dojetanje slikarskih, kiparskih in

arhitekturnih vrednot. Nerazumevanje umetnosti je vsakdanji pojav, številni so vzroki. Naša duševnost je čudežen sestav premnogih zgibov, eden teh kliče tudi po umetnosti, potrebno je zadovoljiti naravno hrepenenje radi lastne obogatitve in vsled dolžnosti napram občestvu. Le kulturno razgledana, v svoji zemlji zakoreninjena akademska mladina s temeljito poklicno naobrazbo v harmonični uravnovešenosti bo znanilka lepše bodočnosti svojemu rodu. Po zakonu generacij nas usoda privede nekoč na vodilna mesta. Tedaj morajo postati nemogoča absurda dejstva današnjega popolnega neumevanja in omalovaževanja naših najodličnejših ustanov. Klavrna doba sedanjih dni dopušča možnost rubežni Narodne galerije, če vsled pičlih sredstev iz javnih virov ne more zadostiti davčni obveznosti... Naš rod mora najti pravo pot in oskrbeti izdatne dotacije za najodličnejše ustanove v zavestni in pravični meri med važnimi in manje važnimi, ne da bi se sramotilo kogarkoli.

Navodilo za ogled razstavljenih zbirk in kratko zgodovino NG je napisal dr. Fr. Stele. Vodnik informira o gradivu, ki je razdeljeno in uvrščeno v 12 oddelkih časovno in stilno zaokrogeljeno v kolikor dopušča izbor del. NG je živ organizem in bo še dolgo let gibek v naraščanju pomembnih in izločevanju manje pomembnih del. Najstarejša dela segajo v XIV. stol., ki tvori s XV. stol. našo gotiko. Zač. XVI. stol. je široko prikazan v umetnosti razstavljenih del. Baročna umetnost XVII. in XVIII. stol. na slovenskih tleh najboljše, je v zbirki sosednje dvorane. Naslednja doba je več ali manj v risu klasicizma in Biedermeierja. Koncem XIX. stol. se okrepi realizem in romantična struja, a poleg teh se oglašča tenden-

ca k impresionizmu, katerega izoblikuje generacija slov. impresionstov močno diferenciranih, med seboj v barvit akord slovenske moderne. Dela povojne generacije in najmlajših zaključujejo zbirke prejšnjih stoletij in nam odgrnejo knjigo sodobne umetnosti stremljenj in porazov naših dni. Kiparski oddelek obsega skulpture iz konca XIX. stol. in dela sodobnih kiparjev. Zbirka grafike, ki je mišljena kot menjajoča se razstava, je nameščena tudi v tem oddelku. Novejša bogatitev galerije je kabinet tujcev, ki je in struktiven in more pritegniti pozornost poznavalca umetnosti v preteklosti. Ob stopnišču po hodniku so mavčni odlivki antične skulpture. — Katalog vseh razstavljenih del NG sestavlja umetnostni zgodovinar dr. Izidor Cankar. V zgoljeni obliki bo obiskovalec informiran o vsem bistvenem pomembnem. Katalog bo znanstveno pomagalo za razstavljeno gradivo, opozarjal pa bo hkrati obiskovalca na značilnosti, ki sicer ostanejo večini prikrite.

Posečajmo često NG, ne begajmo iz dvorane v dvorano, navežimo intimen razgovor s posameznimi deli in ne plašimo se truda, da si osvojimo tudi ona dela, ki so nam spočetka tuja. V okviru tedna naše kulture na ljubljanski univerzi se morda more organizirati strokovno vodstvo z uvodnim predavanjem za akademike, ki so o slovenski likovni umetnosti slabo poučeni. Mi moramo bolje od drugih poznati dela naših pradedov, skratka našo zgodovino in razsežno kulturo, da moremo pogumno zreti v bodočnost kot bodoči voditelji naroda, ki pričakuje, da bo vsak izpolnil uspešno svoje mesto in z vso sigurnostjo ločil zrno od plevla...

A. S.

Naši javnosti

Beda med našimi akademiki je vedno hujša in v teh težkih zimskih dneh je priklopela do vrhunca. Številni akademiki so danes brez zadostne obleke, v nezakurjenih sobah jim je onemogočeno študiranje in mnogi poznajo le po en obroku hrane dnevno. Akademiku je težko pokazati svoje pomanjkanje in če hoče dobiti skorjo kruha, je skoro vedno prisiljen ponižati se.

Zato so vsi akademiki ljubljanske univerze složno organizirali Akcijo za pomoč revnim akademikom, ki stoji pod pokroviteljstvom rektorja g. dr. Ramovša in tako jamči, da bo podprla akademike le z ozirom na njihove potrebe.

Zato se obračamo na vse inteligente, industrijce, trgovce in druge pridobitnike, da nam

priskočite na pomoč. Prilagamo položnico; če bi raje darovali v blagu, Vas prosimo, da ga odpošljete na naslov: Akcija za pomoč revnim akademikom, Ljubljana, univerza. Dobrodošla nam je pomoč v kakršnikoli obliki. Dalje prosimo posameznike v Ljubljani, da bi bili pripravljeni sprejeti kakega akademika na prehrano, četudi le po en dan v tednu. Če bi nas mogoče pomotoma prezrli, si Vas dovoljujemo obvestiti, da Vas bosta posetila po dva zastopnika po 20. januarju.

Vsa akademska mladina bo znala Vašo dobroto ceniti.

Akcija za pomoč revnim akademikom ljubljanske univerze.

Med revijami

ZNANSTVENI VESTNIK.

akademske založbe je nova revija, ki bo izhajala četrtletno pod uredništvom slavista dr. Mirka Rupla. Založnik ima z njo pač namen poglobiti svoje zveze z naročniki, znanstvenemu svetu pa bo lahko koristila kot posredovalni organi med njihovim delom in slovensko inteligenco. V tem bo njen pomen, saj imajo naše znanstvene publikacije sicer le ozek krog naročnikov, čeprav je v njih marsikaj, kar bi moralo med ljudi. Prva številka nove revije prinaša dobre informativne sestavke o organizaciji našega znanstvenega dela, posameznih institucijah, nekatere ocene, drobiž ter pedagoško literaturo.

Med vrstami nekje bereš celo prvo vest o novem slovenskem mecenu...

DOM IN SVET

je presekal gordijski voz svojega počasnega izhajanja s trojno številko. Cela knjiga za zaključek letnika. Vsa v duhu pravoverne ideologije DiS-a, v kateri se navidezno, kljub vsemu, lepo združujeta obe generaciji, stara in mlada, s čemer se ne more pohvaliti nobena druga naša revija. Izmed bivših tovarišev z univerze je obogatil Elbin Boje bogate ideološke zaklade DiS-a z novimi 5 stranmi ideoloških razglabljanj, topot o krščanstvu in marksizmu ob svobodnem prelomu kulture, toda s presenetljivimi zaključki:

»Če pogledamo v kulturno zgodovino, opazimo res, da gospodarsko življenje vse do sledje še ni bilo idealno urejeno, tako namreč, da bi bili pri njem soudeleženi v zadostni eksistenčni meri vsi ljudje v nekem zakonitem redu in da sta zlasti fevdalizem in kapitalizem grešila v tem. Tako nosijo tkzv. marksistični načrti, ki so zrasli ob Marksovi analizi kapitalističnega gospodarstva resda nove vsebine, a ta se skuša danes dejansko sprovesti ločeno od ostalih višjih kulturnih vrednot in na revolucionaren način.« In dalje: »Naša dolžnost je zdaj le, da to časovno gibanje kot sodobni kristjani poduhovimo in očistimo v svitu večnoveljavnih zakonov krščanstva.« (DiS, 1934, 342-3.) In tu mu poda roko France Vodnik v naslednjem članku »Nekaj pripomb k slovenskemu vprašanju«:

»Naj kdo imenuje takšno gledanje »materializem«, a res je vendarle, da je na primer gospodarsko-socialni red nujna in naravna osnova duhovne rasti in kulturnega napredka. V hierarhiji vrednot moramo gotovo priznati prvenstvo duha, empirično pa je materialno življenje predpogoj duhovnega, dasi seveda ne njegov izvor, kakor trdijo pripadniki in zagovorniki historičnega materializma.« (DiS, 1934, 441).

Ali je to še katoliški idealizem?

Ali pa morda vendarle tudi katoliška mlada generacija ni pravoverna?

Dr. Ivan Grafenauer poskuša v razpravi »O pokristjanjevanju Slovencev in početkih slovenskega pismenstva« ovreči profesorja Kidriča tezo, da gre v zgodnjih slovenskih zapiskih in ohranjenih pisemskih spomenikih iz predprotestantske dobe za osamljene slučaje prireditve nemških tekstov in ne za kako literarno tradicijo, ki so jo ustvarili kasneje šele protestanti. Razprava

poti, za lastnimi ideali, ki naj bodo emancipacija tujega političnega varuštva.

Važno pa je vprašanje, ki ga moramo predvsem načeti, je li danes DMZ res kos svojim nalogam in kakšen je odnos slovenskega študenta do njenega programa in dela.

je pisana strastno in za naš revijalni tisk nenavadno ostro.

Prvi urednik Doma in Sveta France Koblar pa je v uved. esejistične literarno-zgodovinske studije o Domovini kot osrčju Meškovega čuvstvanja in hotenja ob priliki pisateljve 60-letnice zavel visoko aktualno »tehtno zgodovinsko vprašanje«. Ta uvod je vreden poglobitve. Trd, a pravičen in potreben obračun. Bavi se s problemom domovine, kot je bila pojmovana v različnih dobah. Prvotna domovinska vez je bila praljubezna do zemlje in človeka hkratu in zavest skupne lasti, točno oddeljene od druge, tuje zemlje. Toda mi nismo ostali samostojni. Tuja oblast pa vedno skuša preurediti življenje podrejenega naroda po svojih družabnih uredbah in preobrača tudi skupno mišljenje in čuvstvanje, uničuje prvotni pojem domovine in na njeno mesto postavlja alegorijo moči in sile, v katero se trajno more vživeti le koristolovec in slabotnež. Koblar ugotavlja, da je našo domovino branil le kmet..., da danes, kot sta nekaj v fevdalnih časih absolutni vladar in država pritegnila nase vse izobražence, ki so prišli iz naroda in jih prestrojila v ponižne služabnike, da so skoraj brez sledu izginili v tujstvu, v novem času večinski nacionalizem v službi države ali država v službi nacionalizma vzgajata v manjših narodih renegatstvo, gnilobo sredi naroda..., da je v podobi popolne vdanosti, pokorščine in višje kulturnosti ta gniloba okuževala narod... in da se je zdelo, da v takih dobah more odločiti le brezobziren boj do skrajnosti, da pa smo Slovenci imeli vedno le čisto misel, pravno silo in pravico kot orožje v neenakem boju in da se zdi, da je to tudi vsa skrita moč našega narodnega življenja danes.

In Koblar počasi preide k Mešku.

Kako zelo pa sta jasnost in obtožba v tem vprašanju potrebni, dokazuje dejstvo, da je istočasno izšel uvodni članek z enako vsebino v zagrebški reviji

NOVA EVROPA,

december 1934, z naslovom »Monopoliziranje rodoljubja«, ki ugotavlja, da pravi rodoljubi, tisti iz dob, ko se pojmi naroda še ni kril z današnjo državo, težko prenašajo bahavo razmetavanje z jugoslovenstvom in patriotizmom, ki ga danes prakticirajo med Hrvati razni poedinci in nekatere skupine neodrejene preteklosti in lahko spremljivih prepričanj, ki so potegnile za seboj tudi neuke in nepoučene ljudi, posebno omladince, med katerimi dobro misleči odstopajo svoja mesta tistim, ki — čim so stopili na javna tla — že iščejo lestev, da bi se čim hitreje in čim lažje povzeli do kariere ali materialnih koristi. Očita jim, da ne vedo, v čem je obstojal nacionalizem v tuji državi, pod večno pretujo neprijateljevega udara, da ne pojmujejo važnosti in vrednosti nacionalne zavesti, pa jo uporabljajo zastonj, blasfemično, vsak trenotek, v vsaki priliki in nepriliki, čeprav je to ena izmed onih velikih stvar, ki bi se morale rabiti oprezno in izjemoma, takorekoč s pobožnostjo...

Nauk, ki bi se mogel s pridom porabiti tudi pri nas in tudi na univerzi...

LJUBLJANSKI ZVON

12. številka, ki je pravkar izšla, je veren znak letnika. Mladi urednik do zadnjega ni živel v dobrih razmerah s svojo generacijo, ker ni kazal volje, da bi bil sonosilec njenih teženj, pa se je zgodil absurd, da je ob svojem nastopu skušal znova organizirati staro generacijo, mesto da bi

Z današnjo številko smo povečali obseg našemu listu, ne da bi mu obenem zvišali naročnino. Zato pa nujno prosimo vse naše naročnike, da nam gotovo nakažejo zaostalo naročnino, oziroma ostanejo še naprej čitalci in plačniki »Akademskega Glasu«.

Obenem se obračamo na vso našo javnost, ki uvideva potrebo našega glasila, da daruje po možnosti v tiskovni sklad »Akad. Glasu«.

Uprava.

Akademska založba

V prvem hipu bi človek mislil, da je bila organizirana na univerzi ali da je osnovana celo na iniciativo rektorata univerze, ki drugod res izdaja svoje publikacije. Pa ni tako.

Akademska založba je delo privatne iniciative, toda zasnovana s smelim programom. Poleg treh znanstvenih knjig letno in informativne revije izdaja za naše razmere izredno delo »Monumenta artis slovenicae« dr. Franceta Steleta. K profesorju Cankarja orisur razvoja evropske umetnostne zgodovine v izdaji Slovenske Matice dobimo še bogato delo o domačih umetnostnih spomenikih. Izdaja bo v velikem formatu in enobarvnem tisku. Izhajala bo v mesečnih snopičih skozi 2 leti. Od treh knjižnih izdaj je prva, Slodnjakova zgodovina slovenskega slovstva že izšla (morda se kasneje še povrnemo k nji z obširnejšo oceno). Ramovševa Zgodovina slovenskega knjižnega jezika in Dolenčeva Zgodovina slovenskega prava izideta tekom leta. Obe deli bosta v svojem področju orali ledino, zato bo njihov splošno kulturni pomen prav tako velik kot strokovni.

Zasnovo in program Akademske založbe moramo na univerzi najtopleje pozdraviti. Za izpopolnitev vrzeli v leposlovnih literaturi po velikih reorganizacijah slovenskega založništva v zadnjih letih res nismo bili v skrbeh, na možnost izdaje znanstvenih del izven okvirja starih utrjenih založnic, kot je na primer Slovenska Matica, pa smo morali radi trpkih razočaranj, ki so jih doživela naša znanstvena društva pri naporih, da bi ohranila svoje postavke v raznih proračunih, gledati z upravičenim dvomom. Stare univerze in akademije imajo v ta namen znatna premoženja in podpore, pri nas ni ničesar, zato so posamezni pojavi privatne iniciative vredni vse pozornosti in odobravanja. Res je zaradi naše maloštevilnosti knjižni trug sorazmerno majhen in hrani za izdaje znanstvenih knjig še vse drugačne nevarnosti kot pa leposlovje. Toda spretna organizacija in menda res večje povpraševanje in zanimanje za knjige pri nas kot drugod, bosta prinesla tudi te znanstvene izdaje v marsikatero slovensko hišo.

bil v revijo uvedel svojo, mlado; usmerjenost založnice je težave še povečala. Ko je okusil spoznanje, je iskal izhoda. Zato kažejo poznejše številke izpremenjeno sliko. Njih težišče je v znanstvenem delu profesorja Kidriča in objavah nekaterih socialno usmerjenih pisateljev: Juša Kozaka, Ivana Kovača, Klopčiča, Krefta, Seliškarja, Košaka, Grahorja itd.

Profesor Kidrič je v esejih »Prešernove Lavre« izbrisal s pesnika in njegovih ljubezni patino narejene literarne veličine in zavrgel vso izkonstruirano navlako, ki jo je v desetletjih zneslo prešernoslovje, da je mogel na podlagi temeljitega predštudija in s pomočjo modernih pomožnih znanstvenih metod prikazati Prešerna in njegovo okolico v vsej globoki človeški podobi. Razprava nima primere v slovenski slovstveni zgodovini. Risanje miljeja, psihološke potankosti, analiza vseh raznoterih momentov, ki so gibali takratno družbo, iz sto malih karakteristik zgrajena in v sebi zaključena slika dobe, razmer in ljudi dajejo slutiti epohalno knjigo, v kateri bo avtor prešel meje znanstvenega dela. Od ostalih že nekaj časa sem Juš Kozak ne piše. Drugi so jasni, Košak se je v zadnji številki povzpел do izpovedi:

»Danes se mora vsakdo, tembolj pa še kulturni delavec, določno opredeliti. Borba sodobnega človeka za socialno, gospodarsko, politično, pa tudi kulturno preureditev sveta je tako pereča in tako huda, da je nemogoče stati ob strani, oziroma biti nevtralen. Zato se bo moral vsak kulturni tvorec, pa naj bo pisatelj, esejist, kritik ali karkoli že, odločiti za eno ali drugo smer; prav tako pa se bo moral seveda odločiti tudi urednik

revije. Doba kompromisov je prešla, treba je jasne in borbene idejne usmerjenosti.«

Urednik LZ-a pa je na platnice ob novoletnem vabilu na naročbo napisal:

»Z vsem dosedanjim delom je Ljubljanski Zvon izpričal svojo globoko zasidranost v slovenski miselnosti, svojo svobodoumnost, borbenost in sodobnost.«

Težišče je v besedi svobodoumnost, ki se lahko različno tolmači. Ali kot vez z znano tradicijo, ali pa kot vrata, ki odpirajo vse možnosti. Ali pa je tudi samo beseda.

CITÉ UNIVERSITAIRE

francoska akademska revija, ki izhaja v Parizu in velja za nekaj centralni mednarodni dijaški organ, prinaša v zadnjih dveh številkah dva članka o Jugoslaviji. Zanimivo je, da avtor ni iz akademskih vrst, ampak predsednik zunanje-politične komisije francoskega parlamenta. Članka sta splošno informativna in zelo aktualna.

Psiček in kozel

Pastirček mlad je psička si najel,
da na drobnico pazil bi skrbno,
če razkropiti bi se mu hotela;
in psiček lajal je vesel
na ovce, koze, kozle in kozice,
in grizel jih, če šle so za mejice,
a če se mu je kozel v bran postavil,
brž za hrbet pastirjev se je skrtil,
in če ga skušal kozel je doseči,
z gorjačo ga pastir je koj oplazil,
da je poparjen hitro v kraj odlazil,
skrbno premišljujoč modrost sledečo:
Če si za hrbtom komu — hrabro lajaj,
če sam si, pazi se in ne razgrajaj!

Stimulum.

Po univerzi

Profesorska knjižnica pravne fakultete

je najlepša in najbogatejša na naši univerzi. Samo škoda, da je studentu tako zelo odmaknjena. Zdi se, kakor da bi vsa leta od ustanovitve univerze pa do danes skušala in znala ohraniti napram nam studentom neko aristokratsko distanco, kakor da bi se bala — ne moremo se ubraniti tega vtisa — našega vulgarnega dotika. Število izposojevalcev iz vrst slušateljev je tako sramotno neznatno, da mora obrniti nase našo pozornost. Predvsem: naj nikar to majhno število ne služi zopet kot »najboljši« dokaz, da se studenti za resen studij ne zanimajo. Potrebe po knjigi, leposlovni ali znanstveni, je treba aktivno ustvarjati in jih vzgajati; ne čakati, da okrnejo.

Vzroki te navidezne desinteresanosti studentov so — to vemo — globlji, kot se na prvi pogled zdi in bo potrebno o njih spregovoriti. Danes naj opozorimo samo na dve okolnosti, ki vprav pri slušateljih pravnih ovirajo tesnejšo povezanost z velikim, a za studente na žalost mrtvim bogastvom, ki ga predstavlja knjižnica pravne fakultete.

Prva okolnost je dejstvo, da slušatelji pravni vse do danes nimajo niti enega seminarskega prostora za strokovni studij, ki more sicer najintenzivneje posredovati stik s knjigami in dati orientacije v strokovni literaturi. Res je bila sicer predlani spremljena profesorska čitalnica v čitalnico za studente. Vendar je popolnoma nezadostna: komaj 12 stisnjenih sedežev pri ca 500 slušateljih-pravnih.

Druga okolnost je okorni in nesodobni sistem izposojanja knjig in knjižic. Vprav radi nedostatka prostorov, nedostatka, ki se bo dal odpraviti šele z zgradbo vseučiliške knjižnice, bi moralo biti izposojanje čim bolj krožno in zvezano s čim manjšimi formalnimi ovirami. — Kolikor se spominjamo, je bil stavljen ob priliki preureditve profesorske čitalnice predlog, da se poenostavi tudi knjižnični izposojevalni red. Ni nam znano, zakaj je zadeva zastala. Morda je manjkala inicijativa z naše strani. Letos je g. upravnik knjižnice hkrati dekan pravne fakultete, tedaj ugodna prilika, da se vprašanje, kako bogastvo, ki ga predstavlja knjižnica, čim bolj približati, uporabi od strani studentov, temeljito in s krajšim formalnim postopkom reši. Pozivamo odbor DSJF, da se kot varuh strokovnih interesov slušateljev juristov iniciativno zavzame za zadevo. Prepričani smo, da bo g. dekan z razumevanjem spremljal njih in naše težnje.

»Razširili smo se!«

Tako, sedaj smo na tehniki dozidali nadstropje, pridobili nekaj novih, lepih prostorov, jih opremili, ponekod celo razkošno opremili in se vanje vselili. Dobiček pa je ta, da imamo sedaj eno predavalnico manj kot prej. Seveda predavalnice so za študente, pa je lahko ena manj.

Telefoni in žarnice.

V teh slabih časih, ko večno samo tožimo, se vendarle zgodi včasih kaj veselega. Na tehniki so namreč razširili telefonsko omrežje in montirali vrsto novih aparatov, tako da ima sedaj večina profesorskih kabinetov telefone. Seveda imamo tudi hišno centralo. Kar pa nam to veselje nekoliko greni, je dejstvo, da tudi na tehniki študent ne more do telefona. Že glavno univerzitetno poslopje je stari, znani unikum: menda ni večjega javnega poslopja, tudi v Ljubljani ne, kjer bi portir ne imel telefona; pri nas pa hodi ubogi invalid vsak trenotek kam v nadstropja, da izvrši vsa tista mala obvestila, ki jih sicer prevzema le telefon. In včasih se zgodi, da tudi študent resnično in nujno rabi telefon. Takrat mu je portirjeva loža kavarna Zvezda. Nič posebnega, le kratek izprehod in dva dinarja. Sedaj, ko je bila prilika, smo mislili, da se bodo vsaj na tehniki spomnili... Ne, ne, saj ne gre za izkoriščanje! Določili bi takso 1 Din in nihče bi ne telefoniral za zabavo.

In še nekaj. Po risalnicah in predavalnicah so na več krajih pregorele električne naprave, manjkajo senčniki, ni žarnic. Tudi to je že stara reč. Ali se res zaradi pomanjkanja kreditov — ne da napraviti prav ničesar?

Če ne, pa pojdemo s to politiko dalje, pa bo sluga telefoniral iz prvega nadstropja v pritličje po premog, študent pa risal ob sveči, ki jo bo prinesel od doma.

Pozor, kvestura izterjava!

Ko smo se enkrat sprijaznili s šolninami, smo se odločili za plačevanje v obrokih. To pa ima svojo dobro in svojo slabo stran. Dobro za študenta, ki se s 100 dinarji odkriža moreče skrbi in slabo za kvesturo, ki ne pride do denarja. Lani so se iznašli mnogi recepti, kako se da obiti ostale obroke. Najbolj pripravno je bilo, da se semester sploh ni dajal v potrdilo, ker so to potrdilo itak odklonili, če ni bila plačana vsa šolnina. Čez dve leti, ko bo semester potreben za diplomu, pa bo že kako. Letos pa so vzeli stvar dosti resnejše: rektorat je stavil kot zadnji rok za vplačilo šolnine 5. december in pozval zamudnike, da šolnino poravnajo.

Da! Toda kako?

Od doma komaj sto dinarjev, zima je, v sobi mraz in roka trda, da komaj premika pero, ceste mokre, treba bi bilo par novih čevljev. Pa še vsak dan jesti! Instrukcij ni. Študiral bi človek, da bi pozabil. Študiral! Da boš po diplomi bezposeln mesto študent.

Šolnina. No, hvala bogu, da nas je dosti.

Banovina bo odslej dajala karte za hrano.

V začetku decembra je novi rektor g. dr. Ramovš pokazal res veliko razumevanje za bedo, ki je je tudi med študenti dovolj in z naglim sklepom nabavil 15 mesečnih kart za hrano v Del. zbornici. Preko 2500 dinarjev. Uganka, od kje je bil denar, ker je znano, da rektorat sam zaradi nizkih subvencij ne živi v dobrih gmotnih razmerah. Hrane so se razdelile med najpotebnejše — po ničemer drugem se ni vprašalo. Rektor je pričel akcijo za neodvisno akademsko menzo, kot se je pravkar osnovala v Beogradu, katero vodijo doli strokovna akademska društva. Za podporo je naprosil banovino, narodno skupščino in še nekatere institucije.

S skrbjo je gledala petnajstletnica, ker je bilo prosilcev znatno več kot pa kart in sta si skoro vsako hrano delila dva študenta, saj je dovolj, če človek je v današnjih časih samo enkrat dnevno, samo, da je to toplo. Kaj bo s to hrano v januarju? Banovina se je prva odzvala. Že zadnje dni decembra se je po univerzi razvedelo, da bo odslej banovina dajala karte.

In res je do 1. januarja izbrala izmed predlagane petnajstletnice devet kolegov in jih napo-

tila na hrano k g. Jeranu, upravitelju Akademskega kolegija. Sestorica pa je zaenkrat ostala brez.

Predsednik Nar. skupščine daje 5000 Din.

Predsednik Narodne skupščine dr. Kumanudi je poslal 5000 Din za revne študente JNAD »Jadrana«.

Potovanje na Oplenac.

Za potovanje na Oplenac dne 17. dec. 1934 sta prejeli karte dve akademski društvi, ki sta jih porazdelili med svoje člane, ostalim pa ponudili ostanek. Katoliški akademski klubi in klub akademikov iz Trsta, Gorice in Istre so tako delitev zavrnili.

Končno število slušateljev v zimskem semestru znaša 1813, lani 1924; po fakultetah (v oklepajih število slušateljev lani): filozofov 494 (473), juristov 610 (601), tehnikov 404 (404), medicincev 145 (218), teologov 160 (167).

Močno je nazadovalo število tehnikov, pri medicincih pa gre nazadovanje na račun Poljakov, ki jim je bil letos vpis onemogočen.

Še število deklet: filozofija 238 (skoro polovica), jurid. fak. 54 (dvanajstina), tehnika 16 (petindvajsetina), medicina 40 (dve sedmini), teologija 0; skupaj 348 ali dobra petina.

Rigorozi

na juridični fakulteti morajo biti opravljeni do konca I. 1936. Po tem roku bo veljal tudi za dosedaj doktorata novi izpitni red, ki zahteva disertacijo.

Akademski družabni klub.

Opozarjamo »Zimsko pomoč«, da pošlje poziv: »Klic najbednejših med nami« tudi temu klubu. Uverjeni smo, da bodo tovariši, ki še v dneih današnje bede veseljačijo na plesnih prireditvah in pri banketih, zbirali lepe stotake kot drobtinice s pogrnjene mize za svoje bedne tovariše.

TOVARIŠI TEHNIKI!

V soboto 12. januarja ob pol 15. uri se bo vršil v poslopju tehniške fakultete OBČNI ZBOR Zveze strokovnih klubov tehniške fakultete. Občni izbor je javljen in vabimo nanj vse tovariše tehnike, dasi imajo glasovalno pravico le delegati posameznih klubov. Vaša stanovska dolžnost je, da se občnega zbora udeležite in nam pomagate s svojimi nasveti. Odbor Z. S. K. T. F.

Nogavice-rokavice

zimsko triko-perilo, srajce, kravate, zepni robci, modni in športni predmeti, itd.,

najugodnejše

pri trdki

Josip Petelinc, Ljubljana

za vodo (blizu Prešernovega spomenika)

Akademiki 10% popust!

Gg. akademikom

se priporočam za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela

A. Janežič, knjigoveznica

Ljubljana, Gregorčičeva ul. št. 5

Tvrdka I. Bonač

Ljubljana, Šelenburgova ulica

Vse za gg. akademike:

tehnične, risalne in šolske potrebsčine. Računala.

Gg. akademiki dobe popust!

Za akademike smučarje priporočamo tvrdko

Domače in norveško kvalitetno blago. — AKADEMIKI uživajo poseben popust na blago in vsa popravila.

A. GOREC d. z o. z.
TYRŠEVA CESTA 1